

communer og for Landsbyers Vedkommende, der kunne være større og have meget mere omfattende Forhold end vore smaa Kjøbstæder, gjør det til en frivillig Sag, idet man lader det høre paa Amtsrådet. Efter § 5 er det kun efter Amtsrådets Indstilling, at der overhovedet kan komme Politivedtægt frem for en eller anden — selv meget stor — Landsby, men efter § 3, saaledes som den her er affattet, vil Vedtægten i hvert Fald affattes for selv den mindste Kjøbstad og det med et Indhold, som muligviis denne Kjøbstad fandt altfor vidtløftig i Forhold til sin Stilling og Størrelse. Dette synes mig at være en Modsigelse; det troer jeg er for stærkt et Tryk paa visse Kjøbstæder. Med Hensyn til de store Kjøbstæder, da seer jeg ikke nogen Fare med Hensyn til denne Sag; thi det er ganske vist, at Erkjendelsen af Nødvendigheden af at have disse Forhold ordnede paa en omhyggelig Maade er stor nok til, at der ikke vil fremkomme nogen Conflict mellem Byrådets Anskuelse og Justitsministeren eller Amtmanden. Jeg mener naturligviis med Hensyn til saadanne Spørgsmaal, som staae under Punkt c, der handler om Tilsynet med løsagtige Fruentimmer, at der vil en meget bestemt Udtalelse fra Byrådets Side være det Samme som, at Justitsministeren vil frasalbe Paastand om at faae Bestemmelse optagen derom. Jeg skal ikke med Hensyn til nogle andre smaa Enkeltheder udtale mig videre ved denne Behandling, idet jeg med den første ærede Taler maa være enig om, at man med Hensyn til den, saaledes som den er i sin store Almindelighed, maa glæde sig til, at den maa komme ud, og jeg troer, at de Forandringer, som man maatte ønske at bringe frem med Hensyn til Enkeltheder, kunne, dersom der intet Udvalg bliver nedsat, meget godt skee ved, at de enkelte Medlemmer stille Vædringsforslag dertil.

J. J. Christensen: Ja, mine Herre, en Bygning opføres jo som oftest saavel af større som af mindre Steen, og fylde de mindre Steen ikke saameget som de større, saa kunne de jo dog altid ved en ikke altfor uheldig Anbringelse fylde og gavne noget. Skjøndt

jeg ved blivende seer, at jeg meget vanskeligt kan tage Ordet og umuligt kan udtrykke mig paa en saa ufyldig Maade, at det ikke giver Anledning for et Medlem i Salen til at finde det passende, om end ad anden Veje, at lave en Veilighed til at sige mig tilbedels grove Ubehageligheder, saa skal dette dog ikke affholde mig fra at benytte min Ret saagodt-som ethvert andet Medlem til at tage Ordet, naar jeg dertil maatte finde Anledning. Det kan naturligviis ikke være personlig Henvyldt, der leder dette Medlem, ligesaa lidt som . . .

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem, forsaavidt hans Udtalelser her skal være rettebe mod Ytringer, der ere fremkomne udenfor Salen, da at ville forlade denne Vej og holde sig mere nøie til den Sag, der foreligger.

J. J. Christensen: Jeg takker for Advarslene, forsaavidt som jeg paaskjønner den høitærede Formands Narvaagenhed. Jeg har blot til Forebyggelse af Mistanke mod noget bestemt Medlem villet udtale som min Overbeviisning, at ikke personlig Henvyldt, ligesaa lidt som en uheldig Lyft til at tyrannisere andre Medlemmer, til at tyrannisere Colleger, har kunnet være de ledende Bevæggrunde hos dette Medlem, men med denne Overbeviisning har jeg da heller ikke kunnet udfinde, hvilke de Grunde ere, der lede ham.

Formanden: Jeg maa bemærke, at ethvert Medlem, der taler her i Salen, vil være berettiget til at vente og vil kunne forvente, at hans Motiver ikke her i Salen blive antagne for at være andre end dem, der ere hentyede fra hans Betragtninger af Sagen, og at det ikke for et Medlem vil være fornødent at fralægge sig saadanne uberettigede Motiver.

J. J. Christensen: Nei, naar jeg betænker mig ret, vil det maaskee heller ikke være fornødent overfor et Medlem, der bestidder saamegen Tillid.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Cassee), naar han fremhævede, at det vilde være ret-